

Η 8η Μάρτη έχει καθιερωθεί ως θεσμική γιορτή για τα «δικαιώματα των γυναικών». Η βίαιη καθημερινότητα που βιώνουμε ως θηλυκότητες, τρανς και κουρη άτομα δεν εκτονώνεται σε μια μέρα παραχωρημένη από το κράτος και αγκαλιασμένη από φορείς και θεσμικά όργανα. Από τις καθημερινές γυναικοκτονίες και ξυλοδαρμούς, την πειθάρχηση των σωμάτων μας και τον έλεγχο της αναπαραγωγής (ζήτημα αμβλώσεων), τις τρανσφοβικές επιθέσεις στον δρόμο, τα κυκλώματα τράφικινγκ και το ξέπλυμά τους, μέχρι τις μη συναινετικές πράξεις, τον σεξισμό στον χώρο της εργασίας, τα αγγίγματα στο λεωφορείο, τις φωνές και την υποτίμηση, **τη βία τη ζούμε κάθε μέρα εδώ.**

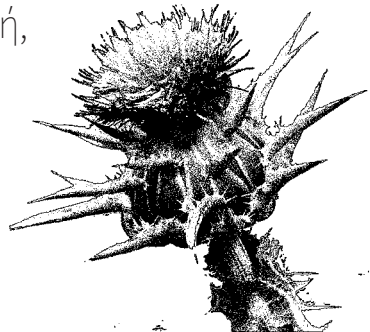
Επιλέγουμε να βρισκόμαστε στον δρόμο αυτοοργανωμένα, με τα δικά μας περιεχόμενα και προτάγματα για να συναντηθούμε και να αλληλεπιδράσουμε με όλα εκείνα με τα οποία μοιραζόμαστε τις καταπιέσεις μας, προς την κατεύθυνση της ρήξης με θεσμικές διαμεσολαβήσεις.

Μπροστά στην οργανωμένη και τη διάχυτη πατριαρχική βία, τα κυκλώματα, τους βιασμούς, τις γυναικοκτονίες, μπροστά στους πολιτικούς, τους μπάτσους και τους δικαστές, τους νταβατζήδες και τους μπράβους, τα αφεντικά, τους μάνατζερς και όλους όσους με καθημερινά βλέμματα, λόγια και πράξεις ψάχνουν να πειθαρχήσουν και να εκμεταλλευτούν τα σώματά μας...

(Α ν τ) Ε Π Ι Θ Ε Σ Η

συλλογική,
αλληλέγγυα,
πολύμορφη,
ρηξιακή

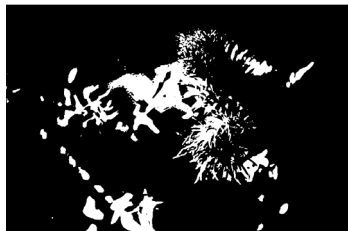

Οι φεμινιστικοί αγώνες της προηγούμενης δεκαετίας κοινωνικοποίησαν μία αντίληψη για την κουλτούρα του βιασμού. Έθεσαν, με άλλα λόγια, την πατριαρχική βία ως ζήτημα κουλτούρας, πολιτισμού, ως βία συστημική και όχι μεμονωμένη. Οι αγώνες αυτοί διέυρυναν και εξάπλωσαν μια αντίσταση στη φυσικότητα που προσδίδει η πατριαρχία στην έμφυλη και σεξουαλικοποιημένη βία. Ανέδειξαν και αποδόμησαν τις χίλιες δυο δικαιολογίες που διατίθενται προς υπεράσπιση του κάθε κακοποιητή/(παρα)βιαστή/δολοφόνου και τις αντίστοιχες «εξηγήσεις» που πετούσαν την ευθύνη της βίας στη γυναίκα, τον πούστη, τη λεσβία, το τρανς ή αλλιώς «έκφυλο άτομο» που τη δέχτηκε. Απέναντι στην απομόνωση, την ενοχή, την ντροπή, τη σιωπή, την αυτοτιμωρία, προέταξαν τη συνάντηση, τη συλλογική διεκδίκηση στο δρόμο, την αλληλεγγύη, την αλληλοφροντίδα και την (αντ)επίθεση.

Τώρα, θα λέγαμε ότι βρισκόμαστε στη φάση όπου ο κύκλος αγώνα για την κουλτούρα του βιασμού ενσωματώνεται από το πατριαρχικό κράτος. Με την εξάπλωση μιας φεμινιστικής συνείδησης με συνδέσεις με τους φεμινιστικούς αγώνες της προηγούμενης δεκαετίας, το κράτος προσαρμόζεται για να διατηρήσει τα προσώπια και την κοινωνική ειρήνη. Ετσι, ενώ η πατριαρχική βία συνεχίζει να υπάρχει, πάντα και σε συναρμογή με την κρατική, νέοι κυρίαρχοι λόγοι και νομικά πλαίσια (ν. 5172/2025, περί νέων μορφών βίας κατά των γυναικών κ.α.) έρχονται να παράξουν μία εικόνα «φεμινιστικού» κράτους. Η πατριαρχική βία τίθεται κατά βάση ως πρόβλημα δημόσιας τάξης, η λύση του οποίου βρίσκεται στην αύξηση της αστυνόμευσης και στην αυστηροποίηση των ποινών.

Ενσωμάτωση σημαίνει ανάθεση και ρύθμιση των υποθέσεών μας μέσα από θεσμικές οδούς, αφομοίωση του λόγου μας με σκοπό την αποριζοσπαστικοποίηση των προταγμάτων και των πρακτικών μας και την εμπορευματοποίηση των αγώνων μας. Η συνάντηση στη βάση της καταπίεσης να γίνεται συνάντηση του ατόμου με τον νομικό θεσμό, που ως επίδοξος απόλυτος διαμεσολαβητής θα τιμωρήσει τόσο την αντίβία όσο και τη βία. Το σπάσιμο της σιωπής να γίνεται καταγγελία. Η αλληλοφροντίδα και η αλληλεγγύη να γίνονται panic button. Η (αντ)επίθεση στην πατριαρχία ως κουλτούρα να γίνεται θέαμα γύρω από «θύματα» και κλείσιμο των «θυτών» πίσω από κάγκελα. Αυτό είναι το ρεύμα της ενσωμάτωσης τώρα. Ταυτόχρονα, συνεχίζει να υπάρχει και το κυρίαρχο ρεύμα που ήδη ξέραμε, εκείνο που συγκαλύπτει, που φυσικοποιεί την πατριαρχική βία, που υπερασπίζεται τους βιαστές, που αντιμετωπίζει την επίθεση στον κακοποιητή ως παρέκκλιση από την αστική δικαιοσύνη και τους θεσμούς και ως τέτοια την εξοβελίζει. Στοιχεία της κλασικής κουλτούρας του βιασμού για την οποία ήδη μιλούσαμε.

Καθημερινά αγωνιζόμαστε να διαρρήξουμε και να καταργήσουμε συνολικά κάθε πτυχή της πατριαρχικής συνθήκης.

Χωρίς να υποκύπτουμε σε ιεραρχικές κλίμακες βίας και κατηγοριοποίησής της σε αιχμηρή και μη, αναγνωρίζουμε την ανάγκη να επαναφέρουμε τη συζήτηση για το σεξ-τράφικινγκ στο δημόσιο πεδίο, πέρα από τις τετριμμένες καταδίκες του ως «απάνθρωπου». Δεν επιδιώκουμε συγκαταβατικούς αφορισμούς του ως «φαινομένου» που αφορά κάποια σκοτεινά κυκλώματα με αστυνομικές (και όχι μόνο) πλάτες. Με αυτόν τον τρόπο καθίσταται εξωκοινωνικό, περιθωριακό ζήτημα, για το οποίο και πάλι ζητούνται κρατικές παρεμβάσεις. Το σεξ-τράφικινγκ χρειάζεται να τοποθετηθεί στο δημόσιο πεδίο ως τμήμα ενός κανονικοποιημένου πατριαρχικού κόσμου και της βίας του, της βίας του κράτους και του κεφαλαίου.

Τα τελευταία χρόνια δημοσιοποιήθηκαν τρεις υποθέσεις σεξ-τράφικινγκ: του Κολωνού (Η. Μίχος), της Ηλιούπολης (Μπουγιούκος-Ντάνιελ) και του Κεραμεικού/“Αμαρυλλίς” (“Β.Κ.”, “Ειρήνη”, “Μαρίνα”, “Μ.Δ.”).¹ Τα πρόσωπα και τα στοιχεία των υποθέσεων, αλλά και η σύνδεση μεταξύ τους, αναδεικνύουν την οργανωμένη δομή και δράση κυκλωμάτων σεξ-τράφικινγκ. Η οργάνωσή τους αυτή συμπυκνώνει τη βία της πατριαρχίας και σχετίζεται με την επίθεση που δεχόμαστε σε καθημερινό επίπεδο. Αναπόσπαστο στοιχείο της ύπαρξής του είναι διαχρονικά η συμμετοχή και ο έλεγχός του από το κράτος, κάτι το οποίο χρειάζεται να αναδειχθεί.

Η γνωστοποίηση των υποθέσεων ξεκινά συνήθως από κάποια/κάποιες μαρτυρίες επιζήσασας ή κοντινού προσώπου ώστε να απεγκλωβιστούν από τη συνθήκη που ζουν. Μπορούμε να φανταστούμε πόσα εμπόδια περνούν μέχρι να γνωστοποιήσουν το βίωμά τους. Ομως, η κακοποίηση δεν τελειώνει εκεί: συνεχίζεται, από την πρώτη κατάθεση σε κάποιο μπάτσο που θα απαξιώσει και συχνά θα συγκαλύψει την επίθεση, μέχρι τη μιντιακή χρήση της υπόθεσής τους (με χαρακτηριστικά δημόσιου διασυρμού και τη στεγνή αναπαραγωγή φριχτών λεπτομερειών) και τον νέο διασυρμό στις δικαστικές αίθουσες.

Το σεξ-τράφικινγκ² είναι μια σφιχτή συναρμογή πατριαρχίας-κεφαλαίου-κράτους και μία από τις πιο σκληρές και οργανωμένες μορφές βίας. Είναι ένα τρομερά κερδοφόρο σύστημα εκμετάλλευσης.

¹ Τα ονόματα που αναφέρονται περιορίζονται μόνο σε κάποιους από τους διωκόμενους για να μπορούμε να ανακαλούμε την υπόθεση.

² Πώς ορίζεται: Η παράνομη διακίνηση προσώπων με σκοπό τη σεξουαλική-οικονομική εκμετάλλευση, δηλαδή η στρατολόγηση, μεταφορά, μετακίνηση, εγκατάσταση (στέγαση, μέριμνα για τη συνέχιση παραμονής), ή η παραλαβή προσώπων μέσω της απειλής ή της χρήσης βίας ή άλλων μορφών εξαναγκασμού, της απαγωγής, του δόλου, της εξαπάτησης, της κατάχρησης της δύναμης, της κατάχρησης μιας ευάλωτης ή τρωτής θέσης, της προσφοράς ή της αποδοχής οικονομικού ή άλλου κινήτρου. Η σύμφωνη γνώμη του θύματος της παράνομης διακίνησης στη σκοπούμενη εκμετάλλευση δεν λαμβάνεται υπόψιν εφόσον για την επίτευξή της έχουν χρησιμοποιηθεί εκβιαστικά μέσα που αναφέρονται παραπάνω.

Ο έλεγχος των σωμάτων των από τα κάτω αποτελεί πυλώνα της ύπαρξης και της αναπαραγωγής του κεφαλαίου. Είναι ένας τρόπος αξιοποίησης των σωμάτων των πιο υποτιμημένων τάξεων. Η πατριαρχία αποτελεί κεντρικό πυλώνα του ελέγχου του πληθυσμού και της αναπαραγωγής του κεφαλαίου. Για το κράτος αποτελεί κομβικό εργαλείο διακυβέρνησης σε συνθήκη «κανονικότητας», πολλώ δε μάλλον κατά το πέρασμα από μία κρισιακή συνθήκη σε μία άλλη (πόλεμοι, διακρατικές συγκρούσεις, οικονομικές αναδιαρθρώσεις, οξυμένοι κοινωνικοί ανταγωνισμοί κ.α.) όπου λαμβάνει χώρα η εκ νέου υποτίμηση και έλεγχος των ήδη υποτιμημένων σωμάτων: θηλυκοτήτων, τρανς, κουίρ, μεταναστριών, αναπήρων κ.α.

Με το τέλος του Ψυχρού Πολέμου και των ανακατατάξεων στα Βαλκάνια, το τράφικινγκ ανέλαβε το δικό του έμφυλο μερίδιο στη γενικότερη καταπίεση, τον εκτοπισμό και την εκμετάλλευση των συστημικών/οικονομικών κρίσεων και των πολέμων. Την περίοδο εκείνη στην Ελλάδα, διαμορφώθηκε η σύγχρονη μορφή του τράφικινγκ, θέτοντας προς εκμετάλλευση κατά βάση τις μεγάλες μεταναστευτικές ροές. Σήμερα η συνθήκη αυτή συνεχίζεται, με τα πολλά πολεμικά μέτωπα και την οικονομική ληλασία σε πολλές περιοχές του πλανήτη. Οι αντιμεταναστευτικές και οι αντιτσιγγανικές πολιτικές που φυλετικοποιούν, σεξουαλικοποιούν, αποκλείουν και αναγκάζουν υποκείμενα στην εξαθλίωση, δημιουργούν και την κατάλληλη εργάτρια που θα στελεχώσει τις θέσεις εργασίας του περιθωρίου. Η εργασιακή εκμετάλλευση των μεταναστριών στα εκτοπισμένα από την πόλη camps και ο ρατσιστικός εγκλεισμός τους αποτελούν μόνο μερικά παραδείγματα.

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, είναι εμφανές ότι η ικανότητα να ελίσσεσαι από το «νόμιμο» στο «παράνομο» (αρχή των περισσότερων κρατικών δραστηριοτήτων, όσο και αν μας ταΐζουν δίπολα νόμιμου-εγκληματικού) είναι ανεκτίμητης αξίας. Όπως επίσης εμφανές είναι ότι το «μαύρο χρήμα» είναι συγκοινωνούν δοχείο και προϋπόθεση του «καθαρού». Πάνω σε αυτόν τον “ελιγμό” και λόγω του θεσμικού τους ρόλου στην καταπίεση και την εκμετάλλευση των “από κάτω”, τα στελέχη των μηχανισμών καταστολής, της αστυνομίας και του στρατού, αλλά και γενικότερα άτομα με θέσεις εξουσίας, είναι ιδανικά ώστε να σταθεροποιούν τα κυκλώματα τράφικινγκ. Γι’ αυτό και δεν τίθεται κάποιο ζήτημα διαφθοράς ή εξυγίανσης. Η χρήση θεσμικών θέσεων για λιγότερο «νόμιμους» σκοπούς, όπως και οι πελατειακές σχέσεις είναι χαρακτηριστικά του κυρίαρχου συστήματος, είτε λέγονται «networking» και «lobbying» είτε λέγονται «διαφθορά». Τα πρόσωπα αυτά κάνουν διάφορες δουλειές: παρακάμπτουν τη γραφειοκρατία, επιταχύνουν διαδικασίες, λαδώνουν, έχουν «άκρες», εκβιάζουν, τρομοκρατούν. Ο συνδυασμός αυτών των προνομίων συντελεί σε ακραία επιβολή πάνω στην ύπαρξη της «άλλης». Τα επίπεδα βίας είναι πολλαπλά: ασφυκτικός έλεγχος (σωματικός και οικονομικός), διαχείριση συνθηκών διαβίωσης, ψυχο-συναισθηματική χειραγώγηση και εκβιασμοί, αδιάκοπη κακοποίηση... Αυτά καταναλώνουν οι πελάτες του σεξ-τράφικινγκ.

Αορατοποίηση και κυκλώματα σεξ-τράφικινγκ

Το 1999 ψηφίζεται ο νόμος 27343³ που ορίζει ουσιαστικά το πλαίσιο όλων όσα εργάζονται στο σεξ εντός της πόλης, ένας νόμος που αντικατοπτρίζει την κοινωνικά διάχυτη σεξεργατοφοβία. Η αυστηρότητα των όρων ύπαρξης ενός νόμιμου «μπουρδέλου» οδηγεί ουσιαστικά στην παρανομοποίησή τους και έτσι η διαχείριση μέρους της σεξεργασίας περνάει όλο και πιο βαθιά στα χέρια των κυκλωμάτων.

Η θέση των επιζώσων σεξ-τράφικινγκ δυσχεραίνει περαιτέρω από το κοινωνικό σώμα που στέκεται ήδη εχθρικά σε οποιαδήποτε εργάζεται στην αγορά του σεξ -πόσο μάλλον όταν φέρει και κάποια άλλη περιθωριακή ταυτότητα. Η ίδια η σεξεργατοφοβία που δεν αναγνωρίζει τη σεξεργασία ως μισθωτή εργασία, θολώνει τα όρια της συναίνεσης και ακυρώνει το βίωμα της επιζώσας τράφικινγκ. Όσο δεν στήνουμε εστίες αντίστασης, όσο δεν συνδεόμαστε με το «άλλο», όσο δεν αρνούμαστε τους ηθικούς κώδικες και τα δίπολα (καλό/κακό, νόμιμο/εγκληματικό, υγιές/νοσηρό) η βία θα εξακολουθεί να εξαπολύεται πάνω στα σώματα τους.

³ Οι οικοί ανοχής πρέπει πλέον να είναι “200 μέτρα από ναούς, σχολεία, νηπιαγωγεία, φροντιστήρια, παιδικούς σταθμούς, νοσηλευτικά ιδρύματα, κέντρα νεότητας, αθλητικά κέντρα, οικοτροφεία, ξενοδοχεία κατηγορίας τριών (3), τεσσάρων (4) και πέντε (5) αστέρων, βιβλιοθήκες και ευαγή ιδρύματα, καθώς και από πλατείες και παιδικές χαρές...”

Κουλτούρα βιασμού και αίθουσες δικαστηρίων

Η κουλτούρα του βιασμού συνδέεται με κάθε μορφή της κοινωνικής πραγματικότητας. Επιβεβαιώνει, συγκαλύπτει και ενισχύει τις πατριαρχικές εξουσιαστικές σχέσεις. Οι αίθουσες των δικαστηρίων αποτελούν χώρους αναπαραγωγής και κανονικοποίησης της κουλτούρας του βιασμού. Τις πρακτικές που συχνά χρησιμοποιούν, τις βλέπουμε ως ένα ακόμα κομμάτι που συμπληρώνει τη στοχοποίηση/κακοποίηση των ατόμων που βάλλονται περισσότερο από την πατριαρχία.

Η εκτέλεση των δικαστικών διαδικασιών είναι διεκπεραιωτική, ωστόσο χρονοβόρα και επίπονη. Η δικαιοσύνη τους δεν θα μπορούσε να αναγνωρίζει τις διαφορετικές θέσεις και βιώματα και γενικά την πατριαρχία ως συστημική καταπίεση. Η εκδίκαση γίνεται χωρίς την αναγνώριση των επιζωσών ως «θυμάτων σεξ-τράφικινγκ», η εξέταση των βιαστών ή μελών του κυκλώματος είναι fast-track και ελλιπής. Ενώ από την άλλη, κατά την διάρκεια των καταθέσεων των επιζωσών γίνονται εξαντλητικά λεπτομερείς ερωτήσεις με στόχο την ανάδειξη της δικής τους ευθύνης για την κακοποίησή τους, την αμφισβήτηση της κρίσης τους και γενικότερα την τρομοκράτησή τους. Επιπλέον, δεν λείπει ο στοχευμένος αποπροσανατολισμός από τη διερεύνηση οργανωμένου κυκλώματος σεξ-τράφικινγκ, αποδίδοντας «συμβολικές» καταδίκες, χτίζοντας και διατηρώντας το προσωπείο κράτος δικαίου, υποβιβάζοντας την πατριαρχική βία σε μεμονωμένα περιστατικά.

Στεκόμαστε αλληλέγγυα στις απαντήσεις των επιζωσών ενάντια στη (συστημική) οργάνωση των κυκλωμάτων σεξ-τράφικινγκ, είτε αυτές είναι καταγγελίες είτε είναι επιθέσεις στους βασανιστές τους. Οι υποθέσεις αυτές, όπως ειπώθηκε, είναι κομμάτι της πατριαρχικής βίας και ως τέτοιο χρειάζεται να αναληφθεί από εμάς τα ίδια. **Η αλληλεγγύη μας είναι αδιαπραγμάτευτο διακύβευμα: καμία να μη σταθεί μόνη της απέναντι στον κακοποιητή της ξανά, πουθενά.** Θεωρούμε την έμπρακτη κινηματική αλληλεγγύη, μέσα και έξω από τα δικαστήρια, σημαντικό κομμάτι των αγώνων μας.

Χρειάζεται να θυμόμαστε πως ό,τι έχουμε είμαστε εμείς.

Να μην αφήσουμε τους φεμινισμούς μας να εργαλειοποιούνται από το κράτος και να αφομοιώνονται από τον κυρίαρχο λόγο. Σε αυτό το πλαίσιο, η έμφυλη βία αντιμετωπίζεται με κρατική καταστολή ή «μέριμνα» (μέσω μκο, δράσεις εκκα, ημερίδες για την «ενδοοικογενειακή» βία κλπ). Ταυτόχρονα, επιχειρείται να μεταστραφούν οι φεμινισμοί σε άκαπνο δικαιωτισμό για ένα «έθνος που μας χωράει όλους». Ενα άλλο παράδειγμα εργαλειοποίησης είναι ο νέος ποινικός κώδικας που αφορά την αύξηση των ποινών για την «ενδοοικογενειακή βία» και καθιστά την αστυνομία υπεύθυνο σώμα για τα άτομα που ψάχνουν να ξεφύγουν απ' την κακοποίηση. Ενα εργαλείο της καταστολής είναι η μεταστροφή των προταγμάτων σε θεσμικές διευθετήσεις με το προβλεπόμενο νομικό πλαίσιο. Ετσι, το κράτος κατοχυρώνει τον ρόλο του ως μοναδικό διαχειριστή/οργανωτή του ζητήματος της έμφυλης βίας. Ετσι κι αλλιώς το κυρίαρχο πολιτικό και κοινωνικό σύστημα δεν αλλάζει τα δομικά του στοιχεία ώστε να χωράει στα φεμινιστικά προτάγματα, αλλά το αντίστροφο.

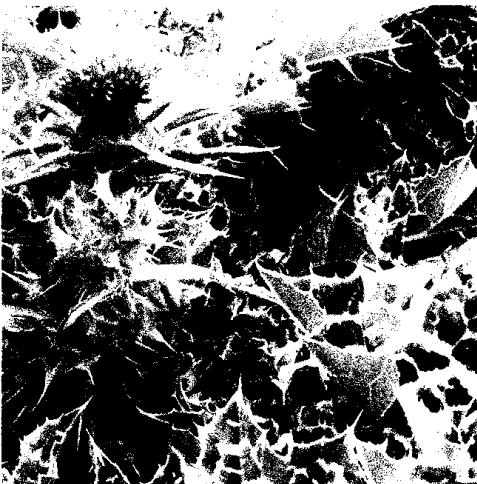

Πρέπει να έχουμε διαρκώς τα μάτια μας ανοιχτά. Η πατριαρχική βία υπάρχει άλλοτε πιο φανερά και άλλοτε υπόκωφα: οι συνθήκες της οργανωμένης βίας καθορίζουν και αυτές της καθημερινής (εντός της οικογένειας, του ζεύγους κλπ) αλλά και το αντίστροφο. Οι αγώνες μας πρέπει να κοιτάνε σε όλες τις κατευθύνσεις.

Η αυτοκριτική, το σαμποτάζ, η αλληλεγγύη, η φροντιστικότητα, το χτίσιμο αυτοοργανωμένων και αδιαμεσολάβητων δικτύων και κοινοτήτων, η συνολική επίθεση στις πατριαρχικές δομές και σχέσεις είναι πάντα κάποιες απαντήσεις στο τι μπορούμε να κάνουμε.

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΓΙΟΡΤΗ, ΘΑ ΣΤΗΘΕΙ ΣΤΑ
ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑΣ, ΤΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΟΝ ΣΕΞΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΩΝ
ΣΩΜΑΤΩΝ, ΤΟΥΣ ΒΙΑΣΜΟΥΣ, ΤΙΣ
ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ, ΤΟ ΤΡΑΦΙΚΙΝΓΚ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

πορεία

8 ΜΑΡΤΗ - 13.30

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

Αναρχικά και Κουήρ

2025